

почивахме на меката иглика,
 аз и Лизандър ще се съберем.
 Ний поглед от Атина ще отвърнем,
 за да подирим на чужбина други
 приятели. - Процавай, мила моя,
 Деметрий сам дано ти донесе
 честити дни. - Лизандре, не забравий,
 любовен пост ни се налага утре,
 до полунощ.

ЛИЗАНДЪР. -

Да, зная, мила,

/Излиза Хермия./

Сбогом,

Елена! - Както ти го любив, тъй
 дано се влюби и Деметрий в тебе!

/Излиза./

ЕЛЕНА. -

О, колко несправедливо е неравно!
 В Атина като нея хубавица
 и мене смятат. Но какво от туй?
 Преди да се видял Деметрий нея,
 обсищваше ме с клетви, че ще бъде
 на мене вечно верен, но вести се
 пред него Хермия - и всички клетви
 се изпариха още в тоя миг.
 Все пак ще кажа, че ще бяга тя -
 и той бездруго утре през нощта
 ще я догони в тъмната гора.
 Ако получа капка благодарност
 за скъпо заплатената услуга,
 ще бъде наградена; ~~да~~ ще мога,
 преди да съм се върнала, повторно
 за миг ^{поже} със него да се видя.

/Излиза./